

สี่พันตร

บทที่ 3

หลังจากที่องค์อัครราช ทรงตอบรับการสวามิภักดิ์ ขบวนของหมั้น ก็เคลื่อนจากหัตถินสู่พระราชวังหลวงโสพล ผู้นำขบวนคือพระราชวงศ์สำคัญผู้แทนพระองค์ราชาภริยัตแห่งหัตถิน กับคณะราชทูต เสนาบดี และเจ้าหน้าที่พิธีการระดับสูง

เพราะว่าเหตุการณ์บ้านเมืองโสพลไม่สงบและคาดเดาไม่ได้ พิธีหมั้นอย่างเป็นทางการจึงเกิดขึ้นเพียงในระหว่างพระราชสำนัก ท่ามกลางมุขอำมาตย์ราชมนตรีของทั้งสองฝ่ายโดยไม่มีการกระจายข่าวแพร่หลาย องค์ครุณี ได้รับพระราชทานอิสริยยศเป็น เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาบรมราชภาติยขัตติยกุมารี เพื่อให้สมแก่ศักดิ์และสิทธิ์ ในอันที่จะเสกสมรสกับองค์ชายราชบุตรแห่งหัตถินกำหนดการเดินทางของฝ่ายเจ้าสาวเพื่อไปเข้าพิธี ถูกกำหนดให้มีในเวลาอันใกล้ ต่างฝ่ายต่างต้องการให้พิธีการผ่านพ้นรวดเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการก่อการร้ายและการแทรกแซงที่ไม่พึงปรารถนา

แม้อยู่ในยุคที่สมบูรณ์ด้วยอุปกรณ์สื่อสารและเทคโนโลยี แต่ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีของทั้งสองแคว้นรัฐ ต่างปิดกั้นผู้คนให้ใช้ชีวิตอยู่ในกรอบที่จำกัดเคร่งครัด... การสื่อสารกับโลกภายนอกอยู่ภายใต้การควบคุม เพื่อป้องกันไม่ให้คนรุ่นใหม่หลงใหลอารยธรรมตะวันตกซึ่งแพร่กระจายไปทั่ว เพราะขัดกับความเชื่อทางศาสนา และ จริยธรรมดั้งเดิม

รูปแบบประเพณีโบราณที่ห้ามบ่าวสาวพบเห็นใกล้ชิดกัน จนกว่าจะถึงวันงานพิธีถูกนำมาใช้ นอกจากอัญมณีและแพรพรรณที่เป็นสินสอดของหมั้น องค์ชายภควัตทรงฝากสร้อยพระศอล้ำค่ามาแทนพระองค์โดยขอแลกกับพระฉายาลักษณ์ขององค์เจ้าสาว

“เหตุใดไม่ฝากภาพของพระองค์มาบ้าง” เธอเปลือรำพึง

“หากลูกอยากได้ แม่จะขอจากฝ่ายต่างประเทศมาให้”

พระนางดาราวดีรับสั่งอย่างเอาพระทัย ทำให้เธอเก้อเขิน

“ท่านแม่ มิได้เพคะ”

พระมารดาได้รับสั่งปลอบ “องค์ชายทรงใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศยาวนานมากกว่าอยู่บ้านเกิด และเพราะไม่ใช่องค์รัชทายาทจึงไม่ค่อยมีข่าวให้เห็น แต่ก็คงจะสวยสง่างามไม่น้อย”

สวยสง่างาม... ท่านแม่เข้าพระทัยถูกแล้ว... ภาพเจ้าชายหนุ่มน้อยเมื่อห้าปีที่แล้วปรากฏในมโนนึก... พักตร์เธอแดงเรื่อ...

สำหรับองค์ชายแห่งหัตถิน ภาพขนาดเท่าจริงขององค์หญิงพระคู่หมั้นถูกอัญเชิญมา ณ เบื้องพระพักตร์... เธองามผุดผาด ประกายพระเนตรอ่อนโยน กรอบแพรผ้าคลุมเกศาทั้งตัวได้รูปคางมนสวย

องค์ชายภควัต ยึดพระองค์อย่างภาคภูมิ พระวรกายสูงใหญ่ ล้ำสัน ผึ่งผายสง่างามสมเป็นราชบุรุษ ทรงยิ้มสรวลกับพระอนุชา

“เธอเป็นคนที่พี่รัก..... เป็นรักแรกพบ ที่พี่ไม่เคยลืม”

“หม่อมฉันคงไม่มีโอกาสได้รักใครเหมือนเจ้าพี่...”

พระอนุชา ทรงรำพึงเหงาๆ เฟ่งพิศองค์ครุณีในภาพอย่างไม่เบื่อหน่าย องค์ชายภควัตเคยเป็นหนุ่มน้อยรูปงาม อุบัติเหตุเครื่องบินฝึกหัดตกทำให้ทรงพิการ การผ่าตัดครั้งแล้วครั้งเล่าแม้ช่วยได้บ้าง แต่ดวงพักตร์ยามยิ้มสรวลยังบิดเบี้ยวทั้งมีริ้วรอยแผลเป็นมากมาย

“ทำไมเล่า ก็ภควัตยังมีเวลามองหาคู่รักอีกมาก”

“...แต่หญิงที่รับรักหม่อมฉันคงตาบอด...สติไม่สมบูรณ์....”

องค์ชายภควัตทรงสรวลรำเริง ตบอัสสาพระอนุชาอย่างปลอบ

“ไม่จริงหรอก สาวใดจะปฏิเสธเจ้าชายน้ำใจงามเช่นเจ้า”

“ขอบพระทัยเจ้าพี่ แต่หม่อมฉันต้องยอมรับความจริง...”

สุรเสียงรับสั่งตอบหม่นหมอง ทรงวนเวียนพิศมองภาพขององค์ครุณีครั้งแล้วครั้งเล่า.....

ทางวังหลวงส่งคุณท้าวละมุน สาวใหญ่ที่แม่นยำเรื่องพิธีการ มาถวายคำแนะนำแก่เสด็จพระองค์หญิงเพื่อเตรียมพระองค์ให้พร้อม นางอุษาเฝ้าอยู่ไม่ห่างเพราะต้องเรียนรู้เพื่อคอยถวายคำแนะนำเช่นกัน ในยามราตรี นางพาเธอเข้าพระที่ ทูลถามหยอกเย้า

“บอกอุษาได้ไหมเพคะ องค์ชายงามไหม พระทัยดีหรือไม่ องค์หญิงอยากแต่งงานกับพระองค์หรือไม่เพคะ”

โสมโสภณยิ้มสรวลไม่ยอมสบตา “การแต่งงานตามความต้องการของพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ เป็นหน้าที่ของผู้หญิงไม่ใช่หรือคะ”

“แหม องค์หญิงหลีกเลี้ยงแบบนี้ อุษาเดาออกแล้วเพคะ”
นางขยับผ้าห่มคลุมให้ “เสกสมรสแล้วองค์หญิงของอุษาต้องมีความสุข
มากแน่ๆ อย่าทรงกังวลไปเลยเพคะ”

“ค่ะ พี่อุษา”

เธอหลับบรรทมด้วยรอยยิ้มพร้อมเพรา

ทว่าในความฝัน..... ในท่ามกลางความโศกเศร้าระการตาและ
ยินดีปรีดีเปรมของงานพิธีเฉลิมฉลอง องค์ชายรูปงามทรงสรวล
ยื่นพระหัตถ์มาให้ แต่แล้วเหมือนพื้นห้องตรงนั้นยึดยวาวออกขวางกั้น
ด้วยพลังประหลาด เธอถูกกักกันไว้ เอ๋อไปไม่ถึงองค์เจ้าชายภควัด
เป็นฝันร้ายที่ทำให้เธอผวาตื่นกลางดึก...!

ช่างพระภุชญาเลือกสรรแพรพรรณเพื่อทำฉลองพระองค์ถวาย....
โสมโสมถน ลูบคลำชุดสีชมพูกุหลาบประดับลูกไม้ด้วยความพอพระทัย
“ชุดสวยๆ ทั้งนั้น แต่ว่ามากพอแล้วนะจะ เดินทางไปอยู่
ต่างบ้านต่างเมือง ต้องแต่งตัวตามประเพณีของเขา เตรียมเสื้อผ้าไป
มากๆ หากไม่ได้ใช้ก็จะน่าเสียดายเปล่าๆ”

นางพระกำนัลน้อมกายแยมยิ้ม “ฉลองพระองค์ที่จัดเตรียม
ส่วนใหญ่เป็นแบบสากลนิยม ย่อมมีโอกาสได้ใช้เสมอๆ เพคะ
หากพระองค์หญิงไม่รับทรงพระครรรภ์ พระวรกายไม่เปลี่ยน ก็จะใช้ได้
อีกนาน”

“อะไรกันล่ะ แหม...” ดวงพักตร์เธอแดงเรื่อขึ้น นางพระกำนัล
รีบถวายคารวะ

“ขอประทานอภัยเพคะ”

“ช่างเถอะ...” เธอผละจาก สีพักตร์ยังชมพูเรื่อ

พระองค์หญิงสุดาวดี กลับตรอมตรมเศร้าหมอง แม้การถูก
ควบคุมสอบสวนจะกระทำเป็นการภายในแตกต่างจากผู้ต้องหาอื่น ๆ
แต่ขุนนางและเจ้าหน้าที่กรมพิพากษาปฏิบัติต่อเธออย่างกร้าวกระด้าง
ยิ่งการสอบสวนดำเนินไปเธอก็ถูกหลักฐานผูกมัดแน่นเข้า

“น้องคงไม่พ้นโทษทัณฑ์สาหัสเป็นแน่.....”

เธอสะอื้นบอกเล่าเมื่อพระพี่นางเสด็จมาเยี่ยม ของที่ทรง
นำมากำนัล คือฉลองพระองค์ที่เพิ่งตัดเย็บเสร็จใหม่ๆ

โสมโสมถนแยมสรวลแจ่มใส พลอบโยนว่า

“อย่าเป็นทุกข์ให้มากเกินไป น้องยังเด็ก ทำความผิดครั้งแรก
ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์คงจะได้รับความเมตตา... มาลองชุดใหม่กัน
เถอะ แพร่ลูกไม้อย่างดีสีสวยสดใส ใส่แล้วน้องจะต้องสวยงามมาก”

“ความงามไม่มีประโยชน์อะไร... คำพิพากษากำลังจะมา ไม่รู้ว่า
จะถึงแก่ชีวิตหรือไม่...” สุรเสียงน้องนางสะท้อนท้อแท้ เนตรงาม
หยาดด้วยความวิตกหวั่นไหว

อีกฝ่ายเสียงอ่อน “น้องดาว... ถ้าอย่างนั้น มาสวดวิงวอน
พระแม่เจ้าจันทรากันเถอะ”

สองนางจูงกันประทับนั่งหน้าพระแท่นบูชา เสียงสวดเบาๆ
ดังต่อเนื่อง จบบทสวด เธอทั้งสองยังคงนั่งนิ่งสงบจิตอธิษฐาน

โสมโสมถนลืมหูลืมตาขึ้นก่อน มองน้องด้วยความรักสงสาร แม้ไม่ได้
เติบโตขึ้นมาด้วยกัน แต่ว่าการถูกแยกจากกันทำให้ยิ่งคิดถึงห่วงหา
....เมื่อเล็ก เธอเคยเฝ้ารอคอยกำหนดการที่จะได้พบ รู้สึกสุดอาลัย
ในยามต้องลาจากกัน แล้วเธอก็แยกจากด้วยราชรถงามหรู แวดล้อม
ด้วยนางกำนัลและองครักษ์กั๊กมกรานนบน้อม ขณะที่น้องนางองค์น้อย
ถูกทิ้งให้ย็นละห้อยอยู่ในท่ามกลางไฟเลี้ยงและนางอภิบาลที่แข็งกระด้าง
เข้มงวด หากพระมารดาประทับรถพระที่นั่งมาด้วย พระนางก็จะ
กรี๊ดน้ำพระเนตรตลอดทาง.....

องค์หญิงสุดาวดีหันมาพบดวงพักตร์กระจำจ ดวงเนตรฉาย
ประกายรักและเมตตาของพระพี่นางจับมองอยู่ก็ชะงักเล็กน้อย
โสมโสมถนแยมสรวล วางหัตถ์แนบดวงพักตร์ของอีกฝ่าย

สองนางจูงมือเดินตามกัน อุทยานเล็กรอบพระตำหนักคุมขัง
ได้รับการดูแลบำรุงเพียงควรแก่ความจำเป็น พระตำหนักเก่าแห่งนี้
ถูกทิ้งร้างหลังจากพระราชวงศ์องค์หนึ่งกระทำความผิด ถูกกักขังควบคุม
ที่เนินสนพระชนม์ชีพ ในบัดนี้นางข้าหลวงและทหารอารักษ์ที่ถูกส่งมา
ดูแลล้วนแต่แข็งกระด้าง กำแพงล้อมสูงลิบแซมลวดหนาม มีสวน
พีชพันธุ์แล้วยังมีคูน้ำกั้นปกป้องคนนอกไม่ให้ล่วงล้ำรู้เห็น

“ท่านพี่กำลังจะเสกสมรส... น้องเห็นท่านพี่มีความสุขทำให้
พลอยสุขใจไปด้วย... ขอพระแม่เจ้าจันทรา ดลบันดาลให้ท่านพี่
มีความสุขสมหวังทุกประการเพคะ”

ดวงพักตร์อ่อนลอเปล่งปลั่ง “ขอบใจจะ น้องดาว”

เสียงถามกระตือรือร้น “องค์ชายภควัดทรงเป็นอย่างไรเพคะ”

“เท่าที่เคยเห็น พระองค์ทรงงามสง่า” เธอตอบไม่เต็มเสียง
ด้วยความขัดเขิน

ดวงเนตรน้องนางวาววาววาม

“ท่านพี่พบองค์ชายอย่างไรเพคะ”

“ห้าปีที่แล้วเมื่อพี่ไปร่วมประชุมงานกาชาดสากลที่เมืองไทย องค์ชายทรงฝึกเรียนขับเครื่องบินที่นั่น พบกันครั้งแรกที่บ้านท่านทูต สหรัฐ ทรงวางพระองค์สนิทสนมราวกับรู้จักกันมานาน.....”

“เป็นรักแรกพบใช่ไหมเพคะ”

“แหม... คงไม่ใช่ขนาดนั้นกระมังจ๊ะ”

“แล้วองค์ชายรับสั่งว่าอย่างไรบ้างเพคะ”

ดวงพัทตร์ของผู้เล่าเปล่งประกาย

“พระองค์ทรงมีพระอารมณืขันข่างหยอกเข้าทำให้พี่งุนงงเสมอ..”

“แล้วยังไงอีกเพคะ” องค์หญิงสุดาวดีเหมือนลืมนึกความทุกข์ไป ชั่วขณะ ดวงเนตรซุกซ่อนจับจ้องคอยฟัง อีกฝ่ายจึงเล่าต่อเพื่อเอาใจ

“พบอีกครั้ง ในงานเลี้ยงขององค์การเพื่อพันธมิตรนานาชาติ.. ประทับนั่งห่างไกลคนละด้าน แต่ว่าพี่มองไปครั้งใดก็พบว่าทรงมอง อยู่ ทรงยิ้มสรวล ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นเชิญชวนให้ดื่มร่วมกันครั้งแล้ว ครั้งเล่า ครั้นพอถึงเวลาลีลาศก็ทรงเสด็จดำเนินมาหา ยื่นพระหัตถ์ออกมาให้พี่.....”

“ช่างเป็นภาพที่งดงามเหลือเกิน... แล้วยังไงต่อไปเพคะ”

“ทรงพาพี่ลีลาศ...” สุรเสียงอ่อน ดวงเนตรทอประกายวาววาม เมื่อนึกถึงภาพที่เธอยังจำได้ดี “พระวรกายสูง สมส่วนปราดเปรียว... ทรงลีลาศอย่างสวยงาม... ครั้นหยุดลีลาศ ก็ประทับอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอม ผละห่าง...”

ดวงเนตรผู้ฟังเลื่อนลอยผันๆ “แหม... น้องอยากมีโอกาสได้ พบเห็นองค์ชายเหลือเกิน จะได้ยลว่างดงามสมกับท่านพี่หรือไม่”

“น้องจะได้เห็นซี น้องทำตัวให้ดี พอเหตุการณ์คดีความ เจียบลง พี่จะทูลขอเสด็จลู่ให้น้องไปพักอยู่ด้วยที่หัตดิน หรือถ้า ไม่อย่างนั้น หลังจากเสกสมรสแล้วหากเหตุการณ์บ้านเมืองไม่น่าวิตก พี่ยอมต้องมีโอกาสกลับมาโสฬส พร้อมกับพระองค์อย่างแน่นอน”

ดวงพัทตร์องค์หญิงสุดาวดีสลดลง “แต่ว่าน้องไม่แน่ใจว่าจะ มีโอกาสเช่นนั้น คณะพิพากษาเข้มงวด อดติ กระจายสงคราม ทุกครั้งที่มีการสอบสวน น้องรู้สึกถึงชะตากรรมที่เลวร้าย น้องกลัว เหลือเกินว่าจะถูกตัดสินว่ามีความผิด ต้องพระอาญาถึงชีวิต”

“อะไรกัน น้องเป็นหลานแท้ๆ คงไม่ต้องรับโทษปานนั้น”

น้องนางทูลถามอย่างคับข้องใจ “แต่ว่าท่านพี่ได้พยายาม ช่วยน้องอยู่หรือเปล่าเพคะ”

โสมโสภณ กรีดนิ้วจัดเกศาให้ด้วยความรักและผูกพัน

“แน่นอนที่สุดจ๊ะ แต่ว่าคณะพิพากษาเข้มงวดจริงๆ ขอร้อง ผู้ใดเป็นการส่วนตัวไม่ได้เลย ยิ่งกว่านั้น องค์ชายอนุชิตทรงเป็นประธาน การพิพากษาทำให้เรื่องยิ่งยาก.....”

สุดาวดีพึมพำอย่างหวั่นไหว “เจ้าเพื่อนุชิตเคียดแค้นชิงชัง เพราะพระคู่หมั้นเสียชีวิตจากเหตุก่อการร้าย ถึงกับลั่นวาจาจะ ปราบสังหาราให้หมด มาครั้งนี้ เพราะต้องการกำจัดคนกลุ่มหนึ่ง รวมทั้งเจ้าพี่นัทศน์ ซึ่งมีปัญหากับพระองค์มานานแล้ว เจ้าเพื่อนุชิต ทรงเห็นว่าน้องสนิทสนมกับเจ้าพี่นัทศน์ จึงไม่ยอมเมตตาละเว้น”

โสมโสภณนิ่งเงียบรับฟัง ตั้งแต่รู้ว่าน้องนางสนิทสนมชอบพอกับเจ้านัทศน์ปริเยศร์ พระญาติรูปงามที่มีราชศักดิ์ดีต่อยกว่า และเป็น ที่กล่าวถึงในทางลบเสมอ เธอก็พยายามชักจูงน้องนางให้หันห่าง แต่ไม่เป็นผล เจ้านัทศน์ เกเรมาแต่เล็ก ถูกทางราชสำนักจับตา อยู่บ้าง แต่เพราะไม่ใช่ราชชนัดตาสายตรงของเจ้าหลวงพระองค์ก่อน และไม่มีคำทำนายของโหรหลวงประทับเป็นตราบาป เจ้านัทศน์ จึง ดำรงพระชนม์ชีพอย่างเป็นอิสระ

เธอไม่รู้ว่าเจ้านัทศน์ ลอบเข้ามาพบหา ทั้งยังชักชวนน้องนาง หนีออกจากพระตำหนักควบคุมไปไหนต่อไหน แล้วก็พากลับมาส่ง โดยการรู้เห็นเป็นใจของนางข้าหลวงบางคนที่ได้รับสินบนอย่างงาม

“คิดดีๆ ไว้ หมั่นสวดมนต์ขอพรจากพระแม่ เรื่องร้ายจะ กลับกลายเป็นดีได้”

โสมโสภณ แม้มีความคิดก้าวไกลกว่าสตรีโสฬสทั่วไปที่ดำเนิน ชีวิตโดยยึดถือความเชื่อโบราณ แต่ที่ไม่แตกต่างคือ เธอยึดมั่น ศรัทธาในพระแม่เจ้าจันทราเช่นเดียวกับบรรพชน

พระแม่ ทรงเป็นพระมารดาในทางสมมุติ เป็นที่พึ่งที่ยึดถือ ด้วยศรัทธาเชื่อมั่นของชนทุกชั้นวรรณะ

โสมโสภณสวดวิงวอนขอพรให้แก่้องนางสุดาวดีเสมอ ใน ระยะหลังนี้เธอเฝ้าแต่วิงวอน

“...ขอบารมีแห่งองค์พระแม่ และอานุภาพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ช่วยดลบันดาลให้น้องดาวพ้นจากพระอาญาด้วยเทอญ...”

ขณะที่กองงานฝ่ายพระราชพิธี ดำเนินการจัดเตรียมส่งเสด็จ

องค์ภคิยะ ไปเข้าพิธีอภิเษกสมรส งานพิพากษากลุ่มก่อการร้าย ก็ดำเนินต่อเนื่องเป็นอิสระไม่เกี่ยวข้องกัน องค์ครุณีได้รับฟังรายงาน คำพิพากษาซึ่งมีแก่เจ้านิทศน์ปริเยศร์ พระญาติผู้ร่วมมือก่อการร้าย และสมัครพรรคพวก.....

ทั้งหมดต้องโทษประหารชีวิตทั้งสิ้น...!

หลังจากนั้นเจ้านิทศน์ปริเยศร์หนีจากที่คุมขังหายไป เป็นที่ คาดว่าได้รับการช่วยเหลือจากสิงหะรา ส่วนองค์หญิงสุดาวดี ในฐานะที่เป็นหญิงและเป็นราชภคิยะ จึงถูกตัดสินให้ถวายองค์ แต่พระแม่เจ้าจันทรา ณ ถ้ำศักดิ์สิทธิ์.....

โดยอ้างว่า ...เพื่อรอรับการพิจารณาตัดสินอีกครั้งหนึ่ง...

เป็นที่รู้กันว่า คำกล่าว ...เพื่อรอรับการพิจารณาตัดสินอีกครั้ง... เป็นเพียงคำปลอบใจเท่านั้น..... แต่โบราณมา ถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่สูง และลึกเข้าไปในหุบเขา เป็นที่ซึ่งพระราชวงศ์ที่เป็นหญิงสละหนทางโลก มาประทับบำเพ็ญศีลจนวันสุดท้ายของชีวิต ด้วยความเชื่อมั่นว่าเป็นทาง ไปสู่สวรรค์ ครั้นต่อมาถ้าได้ถูกใช้เป็นที่กักขังสำเร็จโทษพระราชวงศ์ ที่กระทำผิดโดยอั้งคตติเดิมบั้งหน้า จึงเป็นที่คาดเดาได้ว่าชะตากรรม ของเธอคงหนีไม่พ้นต้องถวายชีวิต

พระนางดาราวดี เมื่อรับรู้คำพิพากษาที่ร้ายให้จนล้มพุ่มหมดพระ กาลัง

“โธเอ๋ย หญิงน้อยของแม่ ลูกยังเด็กยังไร้เดียงสาแท้ๆ ไม่น่า จะมาถูกปรักปรำว่าทำผิดจนต้องรับโทษรุนแรงเช่นนี้เลย ให้แม่ตาย แทนลูกเสียยังจะดีกว่า... ทำไมหนอ... แต่ความผิดที่ลูกทำด้วยความ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เขาก็ถึงกับจะเอาชีวิต ลูกเป็นราชันต์ดาแท้ๆ กลับไม่ได้รับการเมตตาตายกเว้น ทำไมฟ้าดินจึงโหดร้ายเช่นนี้.....”

ในที่สุดก็ทรงรวบรวมพระกำลังลุกขึ้นทูลขอเข้าเฝ้าเสด็จเจ้าอัครราช สภาพตรอมตรมขององค์กนิษฐภคิยะ ตลอดจนคำพิพากษาที่ได้ถูกนำ ขึ้นถวายให้ลงพระปรมาภิไธย ทำให้เสด็จเจ้าอัครราชทรงเดาได้ ทรง รับสั่งถามด้วยสุรเสียงเข้มเคียด

“ดาราวดี เจ้ามาด้วยเรื่องของลูกสาวคนโตหรือว่าคนเล็ก”

พระนางกัมภกรานบังคมทูลด้วยความรันทด

“หม่อมฉันมีลูกอยู่เพียงสองคน คนหนึ่งกำลังจะจากออกไป เพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน แต่อีกคนหนึ่งกลับถูกพิพากษาว่าทำ ความผิด ต้องรับโทษถึงชีวิต ขอพระองค์โปรดเมตตาด้วยเพคะ”

“เจ้าต้องการร้องขออะไร”

พระนางเธอพระวรกายสั่นเทา “หม่อมฉันใคร่ขอพระราชทาน อภัยโทษ ขอชีวิตลูกหญิงสุดาวดีเพคะ”

สุรเสียงรับสั่งตอบเคร่งขรึม “กฎหมายย่อมศักดิ์สิทธิ์สำคัญ เหนือทุกสิ่ง เมื่อทำความผิดก็ต้องรับโทษ ยิ่งบรรพชนชาติรียาวกฏ ไว้เคร่งครัดว่าคนในพระราชวงศ์ทำผิดต้องโดนโทษหนักขึ้น เพื่อมิให้ เป็นเยี่ยงอย่าง หากเราช่วยเจ้าหลีกเลี่ยง มิเท่ากับละเมียดนโยบาย ของบรรพชนหรือกรึ”

“ฝ่าพระบาท... กาลสมัยได้เปลี่ยนไป นี้ไม่ใช่เมื่อห้าสิบหรือ ร้อยปีก่อน... และแม้แต่คำตัดสินว่า ผิด หรือไม่ผิด ก็ไม่ใช่ว่าเกิด จากมาตราซึ่งตวงวัดที่เที่ยงตรงแน่นอน หากพระองค์ทรงเมตตา หม่อมฉันเชื่อว่าทุกอย่างย่อมจะเปลี่ยนแปลงได้เพคะ.....”

“เจ้าคิดว่าคำตัดสินไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ... เจ้าขังใจใน กรมพิพากษาซึ่งเราแต่งตั้ง ก็เท่ากับไม่เชื่อในตัวเราด้วยซิ...!”

“มิใช่เช่นนั้นเพคะ.....”

พระนางรู้ดี องค์ประธานกรมพิพากษาคือเจ้าชายอนุชิต องค์รัชทายาทผู้แกร่งกร้าว ยิ่งพระคู่หมั้นที่ทรงรักเสียชีวิตเพราะ ระเบิดของพวกก่อการร้ายสิงหะรา องค์ชายก็หมายมั่นแข่งกร้าวที่ จะกวาดล้างโดยไร้ความปราณี... ในครั้งนี้ พระราชวงศ์ที่ถูกผูกมัด ว่าเข้าร่วมก่อการ ถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตโดยไม่ยอมให้มี การอุทธรณ์ฎีกาทั้งสิ้น การร้องขอความเมตตาจึงไร้ผล

“เราผิดหวังในตัวเจ้า... หากลูกของเราเองกระทำผิดต่อบ้านเมือง เราจะประหารมันด้วยคมกริชคมดาบของบรรพชน แต่นั่นละ เจ้าเอง ยังขังใจว่าอะไรคือผิดและอะไรคือไม่ผิด เอาเถอะ รอให้พิธีส่งตัว เดินทางของหญิงเดือนผ่านพ้น เราจะพิจารณาเรื่องนี้อีกครั้ง”

พระนางดาราวดี ต้องเสด็จกลับพระตำหนักด้วยพระหทัยโศกเศร้า หม่นหมอง ทรงรำไห่อย่างท้อแท้ตรอมตรม

“เราคงหมดสิ้นหนทางจะช่วยหญิงดาวแล้ว”

องค์หญิงโสมโสภณ เฝ้ามองพระมารดาโศกเศร้าโทมน์ส เมื่ออยู่ตามลำพังก็อดที่จะกรรแสงมิได้.....